

1. kapitola

Ventilátor ticho pradie. Pripomína bielu mačku, ktorú som cez obed našla pod svojím ležadlom. Vrchí rovnako nástojčivo a zanovito. Jeho chrapot sa podobá na kvílenie. Alebo na chvíľu, keď doznieva búrka.

Vzdych je presiaknutý vôňou rozkvitnutých oleandrov a slaného príboja. Nedá sa spať. Telo mám plné slnka. Po pokožke mi ešte stále behá teplo lúčov, hoci sú dve hodiny po polnoci. Je tak dusno, že sa mi na chlpkoch usádzajú drobné kvapôčky potu. Bude to chcieť sprchu. Dám si ju, za okamih... Predtým si však obzriem muža, ktorý spí vedľa mňa. na bielom chladnom prestieradle v tej istej hotelovej izbe, v ktorej mám aj ja stráviť najbližších štrnásť dní.

Má v sebe ešte viacej horúčavy ako ja, hoci som rozpálená ako piesok na pláži. Viem, že má rád teplo. Má rád aj moje ruky. Keď ho pohladím, hlboko si vzdychne. Cíti ma aj v spánku... Spí v hrubom froté pyžame, hoci teplomer ukazuje 26 % tepla. V miestnosti, kde ventilátor rozháňa celodenné dusno.

Potichu šťuknem vypínačom. Ventilátor prestane priasť. Otvorím dvere na balkóne dokorán. Opriem sa o zábradlie a dívam sa na svetlá pred sebou.

Je nádherná. Ospalá. Alanya. Plná ťahavých melódií. Husle a trúbky. Vysoké hlasy mladučkých dievčat. Túžba v hlbokých tónoch mužov...

Vdychujem jej vône. Má ich na tisíce. Vôňu mora. Vôňu odkvitajúcich oleandrov. Vôňu bielych vtákov. A bielych mačiek. Vôňu nekonečne modrej oblohy. Vôňu milovania... Som tu iba pár hodín, no už viem, že je to jedno z najkrajších miest, aké som kedy videla.

Pricestovali sme včera. Z autobusu, ktorý nás viezol z letiska, som si prezerala na nočnú krajinu. Ležala pod svahmi Taurusu ako rozvášnená, zmyselná černoška, vyzdobená žiarivými perlami – svetlami.

Odozdala som na vrátnici hotela voucher, prevzala kľúče od izby a vyviezla sa na piate poschodie. No napriek tomu, že mám telo dobité od dvanásťhodinovej cesty, nemôžem spať. Stojím na balkóne a pozerám sa na spiace mesto. Priamo podo mnou je hotelový bazén, okolo neho rozložené ležadla.

Otočila som sa, že vojdem do izby... Vtedy som zistila, že nie som sama. Na vedľajšom balkóne stalo dievča, tak devätnásť – dvadsať ročné. Rovnako, ako ja, obdivovalo spiacu Alanyiu. Štíhle, s dlhými nohami, plavovlasé.

Potešila som sa, že mám spoločníčku na rozhovor:

„Krásna noc...“ prihovorila som sa jej.

„Áno...“ odvetila stroho.

„Si tu s priateľkou? Alebo s chlapcom?“

„Nie, pricestovala som s rodičmi... A vy?“

Rozmýšľam, čo jej povedať. Čo si nechať pre seba, čo ukryť ako tajomstvo, čo prezradiť, o čo sa nebáť. Napokon zaujmem obvyklú taktiku čakajúceho chrobáka a odpoviem na otázku protioťou:

„Ako sa voláš?“

„Michaela...“ odpovedá mi...

Ráno sme sa znovu stretli v jedálni. Sedela s rodičmi pri okne. Cez veľké okenné tablá bolo vidieť bazén s lesklou modrou vodou. Jeden z Turkov, ktorý sa o nás staral, práve rozkladal ležadla. Turci sú zvyčajne malí, ale tento bol iný. Vysoký, so súmerným telom. Pod bielou košeľou s krátkymi rukávami vynikala jeho pravidelná tvár s tmavou pokožkou. Veľké oči so zamatovým leskom nevdojak uprel do miestnosti, kde sa schádzali turisti k raňajkám. V tej istej chvíli, keď sa aj Michaela pozrela na neho...

Ten kratučký záblesk, ktorý medzi nimi prebehol, možno okrem mňa nikto neuzrel. No mne od tej chvíle bolo jasné, že tento turistický turnus prežije svoj vlastný príbeh lásky, ktorého hlavnými aktérmi bude plavovlasá Michaela zo Slovenska a Hasan z Alanye.

2. kapitola

U nás je plno čiernych mačiek. Prinášajú vraj nešťastie. A tu je plno bielych. S pretiahnutým telom dravca. Sú rozmazané a prinášajú šťastie. Jedna z nich si ma vystriehla. Padla som jej do tých jej žiarivých zlatých mačacích očí. Ležala na múriku, po ktorom sa tiahli hrubé konáre s rozkvitnutými ibištekmami. Odtiaľ ma pozorovala. Rozložila som si uterák na ležadlo. Vstala, natiahla si chrbát dlhým, vláčnym pohybom a vykročila ku mne. Srsť sa jej diamantovo zaleskla. Chĺpky jej bielo iskrili ako sneh. Ľahla si pod moje ležadlo, do tieňa tašky, v ktorej som mala krémy na opaľovanie. Tvárila sa, že spí.

Zišla som po rebríku do bazéna. Rozhorúčené telo zareagovalo na studenú vodu po svojom. Stuhlo a naplo svaly. Urobila som zopár temp, aby som sa uvoľnila. Vychutnávala som kĺzanie vody po pokožke. Prevrátila som sa na chrbát a plávala horezračky. Zavrela som oči a nastavila tvár slnku. Milujem ten pocit, že som zo všetkých strán obložená nebom a vodou, že som v ich náručí, že ma držia v dlaniach, objímajú a láskajú. Zvyčajne ho prežívam tak intenzívne, že mi do neho nič nevkróčí a nič ma z neho nevyruší, nič mi do neho neprenikne.

Tentokrát preniklo.

Oči bielej mačky.

Cítila som, ako ma pozoruje. Skúma a hodnotí. A trochu provokuje. Priplávala som k okraju bazéna a oprela sa lakťami o kamennú dlažbu. Tak sme si boli roveň a dívali sa jedna druhej priamo do očí. Ešte vždy ležala pod ležadlom. Trošku poodhrnula čierne ligotavé pysky a oblizla sa jazykom. Vycerila pritom zúbky a mne sa zazdalo, že sa usmieva. Vyliezla som po rebríku hore. Na kvapkách vody, čo sa mi zachytila na pokožke, sa zatrblietalo slnko. Mačka ma ďalej pozorovala. Keď som už bola pri ležadle, nečakane vstala, dlhým pohybom vykĺzla von a skočila na ležadlo. Rovno na môj uterák.

Prisadla som si a jemne ju poštekčila na chrbte. Prevrátila sa na chrbát. Ukázala sa mi, dokonalá a celá biela. Srsť sa jej iskrivo chvela.

Ležala tam po celý deň. Zdalo sa, že spí, no ona pozorovala všetko naokolo, ako ja. Registrovala každý pohyb. Videla, ako Hasan vedie Michaelu a jej rodičov k najlepšiemu miestu pri bazéne, do tieňa pod vysokým rozkvitnutým oleandrom s krásnymi ružovými pukmi. Pomohol im rozložiť matrac. Roztiahol nad nimi dva slnečníky. Uteral im stolík a priniesol pitie. Jeho oči po celý čas sledovali Michaelu a usmievali sa...

Biela mačka všetko vidí. Jej múdrosť je v jej tichosti. Pozoruje, no nekomentuje. Len si všetko ukladá do pamäti. Občas sa nechá pohladit' po kožušku. A vracia teplo všetkým rukám, čo sa jej dotknú. Je iskrivá a krásna ako nečakané šťastie.

V noci si ľahla na múrik oproti. Na to iste miesto, kde som ju prvýkrát videla, pod rozkvitnuté ibišteky. Zdvihla hlavu a pozoruje môj balkón. Āaká, kedy vyjdem von. Vie, že nebudem vedieť spať, tak ako som nevedela spať ani prvú noc. Źe vstanem, vypnem ventilátor a pôjdem počúvať spevy Alanyie. Dívam sa dole na ňu a ona hore na mňa. V pozadí sa trblietajú svetlá vzdialeného prístavu. V hre svetiel je jej kožuštek ešte krajší.

Naozaj prináša šťastie...

Ktosi ju vyrušil a ona sa hlbšie vnára do tieňa. Z hotela vyšiel Hasan. Má za sebou celodennú službu, počas ktorej sa staral o klientov hotela. Zdá sa, že je to chlapec pre všetko. Ráno roznáša matrace na ležadlá, cez obed obsluhuje a poobede robí animátora. O tretej cvičí so staršími klientkami a o piatej hrá s mužmi šípky. Začína o siedmej ráno a končí o jedenástej v noci. Mačka ho pozoruje, vidí to, čo ja... Nemá na tvári unavený výraz, ako ostatní Turci. Je zamyslený a usmieva sa sám do seba. Kým vyjde z hotelového areálu, na chvíľu zastane. Pozrie sa smerom hore. Hladí do okien vedľajšej izby, kde spí Michaela so svojimi rodičmi.

Nechám ho, nech sa pozerá a idem k tomu svojmu. Znovu zaspal skôr, ako ja... Je rozvalený na bruchu. Spí ako malý chlapec. Krk má spotený a okolo dlane omotanú moju nočnú košieľku. Je to len taká svetlomodrá pavučinka z nití, ozdobená čipkami. Keď mu ju chcem vybrať, roztrhne sa...

A ja nemám v čom spať.

3.kapitola

V bazéne tancovala opálená žena. Voda jej siahala po prsia, ruky mala nad hlavou a luskala prstami. Po hnedom krku jej stekali kvapky.

Spomínam na ňu.

Ako je bolo ľahko. Tak isto, ako mne. Ako väčšine žien, ktoré ráno sem ráno prišli, bez šiat, iba tak, v plavkách, previazaných priesvitnými šatkami. Moje telo sa konečne cíti ľahké, oslobodené. Ležím nahá na bielom prestieradle. Vľavo je zrkadlo. Obzerám sa v ňom. Vidím v ňom podobnú ženu, ako tú, čo tancovala v bazéne. Ležím dole bruchom, cez zadok uterák. Skrýva moje intímnejšie ja, hoci nemá pred kým. Som v izbe iba ja, pero a zošit, do ktorého si píšem poznámky. A trochu chladivého vetra, čo zdvíha záves na balkónových dverách.

Stále myslím na ženu z bazéna. Na hlave mala šatku, takú tú tenučkú, akú nosia aj Turkyne. Asi si ju kúpila v niektorom z miestnych obchodíkov. Určite si ju dala iba preto, aby sa chránila pred úpalom. Alebo možno ako okrasu. Svedčí jej... Ale neuviazala si ju preto, že tak káže zákon mužov.

Páčia sa mi naše ženy – Slovenky, Poľky, Češky. Neboja sa príkazov. Vystavujú svoje telá hladným mužským očiam, bez ohľadu na to, koľko majú rokov a kíl. Či vyzerajú ako Vestonické Venuše, alebo panenské Diany.

Takou panenskou Dianou je aj Michaela. Tá sa nevyzlečie donaha ani pred svojimi vlastnými rodičmi. Pritom má čo ukazovať. Jej dlhé nohy obdivuje nielen Hasan, ale aj ostatní Turci, čo nás obsluhujú. A šatku nepotrebuje. Stačia jej husté vlasy. Keď si ich zmotá do venca vôkol hlavy, má pred slnkom prirodzenú ochranu.

O prísnych rozkazoch a zákazoch moslimského sveta nevie takmer nič. Rada sa díva z ležadla na Hasana, lebo je mladý a krásny. A má mäkké oči s teplým pohľadom, ktoré ju pred všetkými bezočivo hladkajú. Michaela nevie, že v moslimskom svete sa nesmie žena pozeráť priamo na muža. Že musí mať oči sklopené a skryté pod závojom, inak to muži považujú za priamu ponuku k milovaniu. Pozerá sa na Hasana, pretože sa jej páči. A usmieva sa naňho, lebo sa jej zdá milý. Stále sa točí okolo nej a jej rodičov. Keď obsluhuje, vždy prví dostávajú nápoje, ovocie, či zákusky. Michaela nerozmýšľa o tom, čo sa tu smie a čo nesmie. Napríklad, že sa nesmie opalovať hore „bez“. Nerurobila by to, ani keby bola na Francúzskej riviére v Monte Carle. Je plachá a hanblivá.

Zato ostatné ženy o tom rozmýšľajú celkom bezostyšne. Nesmie sa tu opalovať hore bez? No a čo? Stiahnu si horný diel plaviek až do polovice bradaviek a každá ukazuje, čo má.